

UN LLEGAT EXTRAORDINARI

Sempre que anava a la casa de la meua àvia sentia una inquietud. S'apoderaven de la meua panxa milers de papallones. Un nerviosisme premonitori em deia que allí hi havia alguna cosa que em cridava.

Aqueix estiu que vaig complir els catorze anys, vaig sentir les papallones per uns segons, però les vaig deixar de costat. Tenia el cap en altres coses: en les meues amigues, en la música, en la moda, en tots els llocs menys en passar les meues vacances amb la meua àvia. Abans comptava els dies per a anar-hi, però ara... no veia el moment de tornar a la rutina de la meua casa. Semblava que sent allí, tornava a la meua infantesa i amb aqueixa edat, era el menys que volia.

En arribar a la llar de la meua àvia, em va embolicar la seua olor, la seua calidesa, i l'amor que desprenia ella. Res més veure'm, em va fer una abraçada d'ossos que em va deixar sense respiració:

- Mare meua com has crescut Emma! Si ja em passes tot el cap. Això sí, estàs massa prima...- Sempre era igual. M'escanejava de cap a peus i jo mentrestant, escoltava els engranatges del seu cap pensant els plats tan deliciosos que m'anava a preparar.

Quan em vaig adonar, ja portava dues setmanes instal·lada allí. Entre dormir, llegir i menjar (també pesava tres quilos més), passava el temps. Va arribar el moment que l'avorriment em va fer investigar per la casa. Sempre m'encantava veure tots els amagatalls que tenia. Centenars d'armaris, baguls, caixes, amb robes i objectes antics. Tot açò, sempre atreia la meua atenció una caixa de color marró fosc amb un relleu daurat en forma de pitxer en la part superior, es trobava a l'habitació de la meua àvia i sempre la recordava en el mateix lloc. Tots els

anys intentava obrir-la i mai podia. Li preguntava a la meua àvia i ella sempre contestava igual: *"ja s'obrirà quan ella vulga!"*.

Vaig intentar alçar la tapa, pensant que enguany anava a ser igual, però quina va ser la meua sorpresa que, a penes sense esforç, vaig elevar la tapa amb els meus ulls oberts com a plats. Amb les mans tremoloses i les papallones en l'estómac, vaig acabar d'obrir-la. Déu meu! ...a l'interior hi havia un medalló, amb el mateix pitxer en relleu de la caixa. Ho vaig tocar amb els dits i vaig notar com una espècie de pessigolleig fort, que em va fer llevar-los immediatament. Vaig córrer cridant a la meua àvia, que m'esperava asseguda en el seu antic balancí:

- Efectivament! t'ho vaig dir! ella s'ha obert quan has notat que estaves preparada. - Em va dir amb un somriure que li il·luminava la mirada.

- Àvia, però, Què ha passat? Què és aquest medalló? Per què s'ha obert la caixa? - se m'ajuntaven totes les preguntes i se'm travava la llengua.

Ella, amb tota la tranquil·litat que li donava el seu afecte cap a mi i els anys viscuts, em va explicar que era una relíquia familiar molt antiga. Sempre havia estat en la nostra família. La meua mare va voler que ella la continuara guardant i que quan fora el moment m'explicara a mi, el llegat tan extraordinari i meravellós que teníem.

La meua àvia em va contar que no era un medalló qualsevol, sinó una espècie de clau que obri un portal cap al passat. La meua cara de sorpresa li va fer donar una rialla enorme, encara no entenia ni creia el que m'estava comptant:

- Emma, tindràs l'oportunitat de comprovar-ho totes les vegades que vulgues, però t'explicaré com funciona d'una forma molt senzilla. Primer, penja-te'l al coll i amb la mà dreta pressiona contra el teu pit. Notaràs un corrent que entra en el

teu cos, no és dolorós, però sí estrany, i tot això del teu voltant es fondrà en negre. Després pensa l'on i el quan vols anar-hi i s'aproximarà una llum que t'embolicarà per a arribar on has triat. Segon, i més important, és la teua energia, la teua ànima la que es transporta en el temps. Només eres una espectadora, no pots interactuar amb res ni amb ningú. El passat no notarà que l'estàs visitant, la història està escrita i és primordial no modificar res. Diguem que és una forma d'aprenentatge en viu que tenim el privilegi de gaudir.

- Però àvia, i si vull anar al futur? - Vaig preguntar amb els cinc sentits posats en la conversa.

- No, dolça xiqueta, només pots anar al passat. El futur no està escrit...

Valenta i disposada a provar si era veritat el que em deia la meua àvia, o era un conte perquè no m'avorrira, em vaig col·locar el medalló en el pit.

- I, ara on vull anar?- Uff, hi havia tantes coses importants per veure amb els meus ulls que em vaig atabalar, tantes dates importants... El naixement de Jesús, el descobriment d'Amèrica, veure dinosaures...m'anava a esclatar el cap.

La meua àvia em mirava amb els seus dolços ulls i somreia:

-Xiqueta meua, tens tota la teua vida, no t'atabales. Mira al teu voltant a veure si veus alguna cosa que et cride l'atenció.

Vaig apartar la mirada del seu rostre i em vaig posar a veure la sala d'estar de la meua àvia. Hi havia una gran prestatgeria amb molts llibres d'història i molts detalls de xicotetes estàtues. A l'esquerra, en l'aparador presidia un bust de la Dama d'Elx. En la vitrina de la cristalleria que hi havia en la dreta...espera, una altra Dama d'Elx de plata? Que estrany, però aqueixa escultura l'havia vista en

més llocs de la casa. I amb sorpresa vaig girar la vista a la meua àvia que somreia i assentia al mateix temps.

En aqueix mateix instant, vaig decidir conèixer a aqueix peculiar personatge. A aqueix bust iber que la meua àvia admirava. Vaig col·locar el medalló en el meu pit, vaig pressionar amb la mà dreta i vaig pensar a traslladar-me al mateix instant que va posar aqueixa Dama per a la realització de l'escultura.

Com va dir la meua àvia va succeir igual. La foscor em va abrigallar i seguidament, el punt de llum va començar a créixer davant de mi. A l'instant, em trobava en una habitació amb les parets de pedra i tova. El sostre amb bigues de fusta i branques. I els sòls de terra decorats amb detalls de pintures de cordes. En el fons de l'estança, que no era molt gran, vaig veure a un home prenent mesures i dibuixant en un bloc de pedra calcària blanc. Darrere d'ell, vaig veure una bella dona amb un vestit de gala, molt elegant, amb vistosos colors rojos, blaus i daurats. Presentava un complicat entramat en el pèl, com una tiara gran acompanyat d'un vel. Era ella! que bonica era! Hipnotitzada, vaig començar a analitzar tots els detalls de la seua vestimenta. No podia llevar els ulls de tant de detall que portava. De sobte, vaig començar a sentir-me marejada, no podia ser!... el medalló! Ella portava el meu medalló presidint el seu pit!

Automàticament vaig tornar al meu cos, al meu temps, i amb la respiració entretallada li vaig preguntar a la meua àvia:

- *Ella és...?, ella és...?*

- *Sí, dolça xiqueta, són els nostres avantpassats, ella ens van deixar aquest llegat tan extraordinari. Gràcies a ella podem gaudir de tota la nostra història. Viure-la amb els nostres ulls*

Em vaig quedar pensant el que em deia la meua àvia, tenia tota la vida per davant per a conèixer més d'aqueixa misteriosa Dama, de conèixer més esdeveniments importants, d'investigar. Però això serà una altra història...

NOM I COGNOMS: ALBA CARBONELL GONZÁLEZ

CICLE ESCOLAR: 1r CICLE D'ESO (2n d'ESO)

IES SIXTO MARCO D'ELX